

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **M. A.**,
narozená X, státní příslušnost Ukrajina
zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 101 00 Praha 10

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2018, č. j. MV-86496-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Žalobkyni byla vydána zaměstnanecká karta s dobou platnosti od 27. 4. 2015 do 26. 4. 2016.

2. Dne 13. 4. 2016 podala žalobkyně k Ministerstvu vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, kterou správní orgán I. stupně posoudil dle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (viz čl. II. bod 1 zákona č. 222/2017 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jako žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
3. Dne 31. 8. 2016 správní orgán I. stupně požádal Okresní správu sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) o sdělení, zda byla žalobkyně, která v době podání žádosti pobývala na území České republiky (dále také jen „území“) na základě vydané zaměstnanecké karty, skutečně zaměstnána u zaměstnavatele D. K., popřípadě v jakém období byla jako zaměstnankyně uvedeného zaměstnavatele evidována. Dále správní orgán I. stupně požádal OSSZ o zaslání vyúčtování plateb na pojistné na důchodové pojištění žalobkyně za rok 2015 a o zaslání přehledu údajů z registru osob samostatně výdělečně činných.
4. Dne 7. 9. 2016 obdržel správní orgán I. stupně od OSSZ odpověď, že žalobkyně je od 1. 8. 2015 v evidenci osob samostatně výdělečně činných a že předtím byla u zaměstnavatele D. K. zaměstnána v období od 1. 5. 2015 do 30. 6. 2015.
5. Dne 10. 10. 2016 se žalobkyně ke správnímu orgánu I. stupně dostavila na předvolání k výsledku. V průběhu výsledku žalobkyně uvedla mj. to, že na území pobývá asi sedm či osm let, a to se svým manželem. Uvedla také, že u zaměstnavatele D. K. pracovala jako uklízečka pár měsíců, od dubna do července 2015. Od 1. 7. 2015 již podnikala. Pro toto družstvo přestala pracovat a začala podnikat z důvodu větší flexibility. Tedy aby mohla případně odjet domů na Ukrajinu za svojí nemocnou dcerou. Při práci v D. K. to dle jejích slov nebylo z důvodu pevně určené dovolené možné. Pracovní poměr žalobkyně ukončila dohodou. Od 1. 7. 2015 žalobkyně již podniká, a to na základě živnostenského oprávnění. Jako osoba samostatně výdělečně činná pracuje jako uklízečka, zakázky si sjednává sama. Uklízí, kde je potřeba, občas pomáhá svému manželovi. Provádí též úklid bytů u fyzických osob.
6. Dne 12. 1. 2017 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 12. 4. 2017 se žalobkyně s podklady seznámila, o čemž byl vyhotoven protokol.
7. Dne 18. 4. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně dle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítl, neboť zjistil existenci závažné překážky dalšího pobytu žalobkyně na území. Rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že cizinec je povinen plnit účel, za kterým mu byl dlouhodobý pobyt na území povolen, a to po celou dobu jeho pobytu. Přitom právě žalobkyně na území pobývala na základě zaměstnanecké karty s platností do 26. 4. 2016, avšak jako zaměstnankyně pracovala pouze do 30. 6. 2015, a tedy počínaje dnem 1. 7. 2015 až do uplynutí platnosti zaměstnanecké karty účel povoleného dlouhodobého pobytu neplnila. Pokud hodlala žalobkyně na území pobývat za účelem podnikání, byla ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinna požádat o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem. Žádost o změnu účelu však žalobkyně podala až dne 13. 4. 2016. Dle názoru správního orgánu I. stupně je ve veřejném zájmu dodržování zákonů České republiky, stejně jako i zamezení jejich obcházení. Ve veřejném zájmu je tedy i to, aby cizinec, kterému byl na území povolen pobyt, plnil účel, za kterým mu byl tento pobyt povolen. Skutečnost, že žalobkyně na území podnikala,

ačkoliv jí za tímto účelem nebylo vydáno povolení k pobytu, pak dle názoru správního orgánu I. stupně představuje závažnou překážku jejího dalšího pobytu na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se dále zabýval otázkou, zda důsledky rozhodnutí nebudou pro žalobkyni ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené, avšak neshledal, že by nevyhovění žádosti představovalo nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobkyně.

8. Žalobkyně podala prostřednictvím svého zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V něm uvedla, že na území pobývá legálně již od roku 2007, přičemž za celou dobu jejího pobytu z její strany nedošlo k žádnému porušení právních předpisů. V této souvislosti dále žalobkyně namítala, že se správní orgán I. stupně při objasňování skutkového stavu zaměřil pouze na časové období posledního platného povolení k pobytu, což vedlo ke zkratkovitému vyhodnocení situace. Příslušná ustanovení, na základě kterých správní orgán I. stupně rozhodl o zamítnutí žádosti, tak byla dle žalobkyně vyložena přísně formalisticky. Z provedeného dokazování vyplývá, že žalobkyně byla pouze jedenkrát tázána na důvod, pro který se rozhodla k výkonu samostatné výdělečné činnosti. V rámci výsledku žalobkyně odpověděla, že tak učinila z důvodu potřeby větší flexibility s ohledem na nemoc její dcery žijící na Ukrajině, za kterou žalobkyně dojíždí. Zůstaly však nevyřčeny další důvody, jako především smrt rodičů žalobkyně, kteří rovněž na Ukrajině pobývali, přičemž v této souvislosti bylo zapotřebí, aby žalobkyně vyřídila potřebné záležitosti s touto událostí spojené. Rozhodně však žalobkyně neměla v úmyslu obcházet či porušovat zákon.
9. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 5. 12. 2018 tak, že jej dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že od 1. 7. 2015 do 13. 4. 2016 žalobkyně neplnila účel pobytu, což znamená, že z celkových 12 měsíců povoleného pobytu neplnila účel pobytu po dobu 9 měsíců. To žalovaná vyhodnotila jako závažnou překážku dalšího pobytu žalobkyně na území. K námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z posledního povoleného pobytu, a nikoliv z celého pobytu žalobkyně na území od roku 2007, odkázala žalovaná na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 - 50, a dále též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 41, z nichž se má podávat, že neplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jestliže toto neplnění trvá po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno pobytové oprávnění. Žalovaná odkázala i na další rozsudky Nejvyššího správního soudu k výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“. Dle žalované v nich měl soud dospět k závěru, že pod uvedený pojem lze podřadit též nenaplnění účelu předchozího povolení k pobytu. Zároveň Nejvyšší správní soud dle žalované uvedl, že aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musel být v předmětném období alespoň převážně vykonáván. Dle žalované je zřejmé, že v případě žalobkyně účel předchozího povolení v období od 27. 4. 2015 do 26. 4. 2016 převážně vykonáván nebyl. Námitku žalobkyně, že správní orgán I. stupně byl povinen zabývat se důvody, pro které byla žalobkyně nucena účel pobytu neplnit (tj. nemoc své dcery a úmrtí rodičů), žalovaná odmítla. Naopak uvedla, že žalobkyně měla a mohla kdykoliv od 1. 7. 2015, kdy jí vzniklo živnostenské oprávnění, požádat o změnu účelu pobytu. Pochybení, kterého se žalobkyně dopustila, tak jde k její tíži.

II. Obsah žaloby

10. Žalobkyně je názoru, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje jednak v porušení § 3 správního řádu, neboť správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, jednak v tom, že si správní orgány neopatřily podklady pro svá rozhodnutí v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně namítá, že na území pobývá již od roku 2007 a že účel pobytu (tj. účel zaměstnání na základě vydané zaměstnanecké karty) neplnila pouze po relativně krátký časový úsek v období od 1. 7. 2015 do 13. 4. 2016, kdy podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání. K neplnění účelu po přechodnou dobu byla žalobkyně navíc donucena z objektivních důvodů, konkrétně v důsledku negativních sociálních událostí, které se vyskytly v její rodině – jednak kvůli nemoci své dcery, za níž musela žalobkyně dojíždět na Ukrajinu, jednak kvůli úmrtí svých rodičů.
11. Správní orgány dle žalobkyně potvrdily, že v předchozím období žalobkyně účel pobytu řádně plnila. Žalobkyně žádost podala po asi 9 měsících od vzniku živnostenského oprávnění. Je názoru, že v jejím případě nejsou splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti, protože fakticky – s ohledem na skutkový stav – neexistuje žádná závažná překážka jejího pobytu na území. Žalobkyně totiž prokazatelně i v současné době (v době podání žaloby) plní účel pobytu, neboť jako osoba samostatně výdělečně činná legálně podniká na území již déle než 3 roky – od 1. 7. 2015 disponuje živnostenským oprávněním, a to až do 8. 8. 2019. Nad rámec již výše uvedených ustanovení správního řádu žalobkyně namítá, že žalovaná porušila také i § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalované

12. Ve stručném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobní námitky považuje za nedůvodné a že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Žalovaná odkázala na obsah správního spisu a na obsah napadeného rozhodnutí. Je přesvědčena, že v rámci odvolacího řízení postupovala zcela v souladu se správním řádem. S ohledem na to soudu navrhla, aby žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud o věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně s tímto postupem připsím ze dne 4. 1. 2021 vyslovila souhlas a žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřil.
14. Při posuzování výše uvedených žalobních bodů soud vycházel z následující právní úpravy zákona o pobytu cizinců.
15. Dle § 45 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců „[c]izinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.“
16. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně (...) § 56, (...) vztahující se na dlouhodobé vízum.“

17. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „[d]louhodobé vízum (...) ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
18. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto.
19. Z výše citovaného § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že bylo povinností žalobkyně, která z vlastní iniciativy rozvázala pracovněprávní vztah se zaměstnavatelem D. K., požádat správní orgán I. stupně o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, chtěla-li na území České republiky nadále dlouhodobě pobývat. Žalobkyně však této povinnosti nedostala, když si už jen nedlouho poté, co jí byla vydána s platností od 26. 4. 2015 zaměstnanecká karta [tj. povolení k dlouhodobému pobytu opravňující žalobkyni k přechodnému pobytu na území a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici – srov. § 42g odst. 1) zákona o pobytu cizinců] zajistila živnostenské oprávnění a ihned po ukončení výkonu závislé práce u jmenovaného zaměstnavatele začala vykonávat práci na vlastní účet a odpovědnost, čímž přestala plnit účel dlouhodobého pobytu, který jí byl povolen. Podstatné přitom je to, že žalobkyně podnikala již od 1. 7. 2015, avšak žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu podala ke správnímu orgánu I. stupně až více než 9 měsíců poté. Z dikce § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom plyne, že žalobkyně byla povinna požádat správní orgán I. stupně o nové povolení ještě předtím, než původní účel dlouhodobého pobytu (tj. výkon zaměstnání) přestal být plněn.
20. Mezi stranami není sporné, že žalobkyně po určitý čas, konkrétně ode dne 1. 7. 2015 až do 13. 4. 2016, kdy podala žádost dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, účel vydané zaměstnanecké karty neplnila. Zatímco však dle žalobkyně tato skutečnost nepředstavuje důvod pro zamítnutí nově podané žádosti, neboť k neplnění účelu pobytu byla žalobkyně donucena v důsledku objektivních důvodů (a navíc se dle jejího mínění jednalo v porovnání s celkovou dobou, po kterou na území pobývá, o relativně krátký časový úsek), dle žalované skutečnost, že žalobkyně po dobu 9 měsíců neplnila účel zaměstnanecké karty, která jí byla vydána na období 1 roku, představuje jinou závažnou překážku k pobytu žalobkyně na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně tento účel neplnila po podstatnou část povoleného pobytu.
21. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, byl formulován názor, že zákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, tento soud konstatoval, že zákon o pobytu cizinců „stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 119/2014 - 20).
22. Judikatura Nejvyššího správního soudu dále opakovaně potvrdila, že neplněním účelu dlouhodobého pobytu dochází k naplnění pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“. V rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, se jednalo o případ, kdy cizinec neplnil účel dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, neboť pobyt za účelem podnikání mu byl povolen od 3. 7. 2007 do 2. 7. 2009, ale cizinec měl po dobu od 21. 11.

2007 do 7. 6. 2009 přerušené provozování živnosti a ani poté, co podal příslušnému správnímu úřadu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, avizovaný účel pobytu neplnil. V rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35, byla závažná překážka spatřena v dlouhodobém neplnění účelu povoleného pobytu – účasti v právnické osobě, kdy stěžovatelka žádnou takovou činnost v průběhu platnosti uvedeného povolení k pobytu nevykonávala. V citovaných případech tedy neplnění účelu, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, představovalo závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (srov. dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015 - 44).

23. Jak však z judikatury Nejvyššího správního soudu současně plyne, k podřazení neplnění účelu dlouhodobého pobytu pod pojem závažná překážka pobytu cizince na území nedochází bezvýjimečně a je potřeba posuzovat okolnosti konkrétního případu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, uvedl, že městský soud se měl zabývat tím, *„zda žalobce svým jednáním skutečně účel předchozího uděleného pobytu nenaplnil a zda toto jednání představovalo závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. [Ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010 bylo obdobou § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017, které je v nyní projednávané věci rozhodné – poznámka zdejšího soudu] Městský soud v Praze byl přitom povinen vzít v úvahu konkrétní okolnosti daného případu, tedy především to, po jak dlouhou dobu žalobce samostatně výdělečnou činnost nevykonával a z jakých důvodů.“* V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“* V rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39, dále konstatoval, že v kontextu vzniku závažné překážky pobytu cizince nelze hovořit o *„jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen“* (zvýraznění provedl zdejší soud).
24. V nyní projednávané věci se soud ztotožňuje s názorem žalované, že povolený účel pobytu žalobkyně nebyl převážně plněn, neboť ta již počínaje dnem 1. 7. 2015 pracovala jako osoba samostatně výdělečně činná. Argumentuje-li žalobkyně, že o převážné neplnění účelu pobytu nešlo, neboť období mezi 1. 7. 2015 a 13. 4. 2016 představuje krátký časový úsek v poměru s tím, jak dlouho již na území pobývá (konkrétně od roku 2007), je soud názoru, že žalovaná nepochybila, pokud se zaměřila na to, zda žalobkyně plnila stanovený účel posledně povoleného dlouhodobého pobytu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019 - 36: *„Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že dobu neplnění účelu je třeba posuzovat v poměru k celkové době stěžovatelčina pobytu na území České republiky od roku 2007, nejenom pobytu povoleného na základě její poslední žádosti. Celkový pobyt na území od roku 2007 je rozhodující pro posouzení toho, zda je dopad rozhodnutí přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Plnění účelu je však nutné posuzovat přímo k období, ke kterému byl pobyt povolen, ani předchozí dlouhodobý pobyt na území nemění nic na požadavku, aby cizinec naplňoval podmínky pobytu, který mu byl povolen“* (odst. 22). I dle názoru zdejšího soudu je přípustné, učiní-li správní orgány závěr, že neplnění účelu toliko posledně uděleného pobytového oprávnění (tedy nehledě na to, zda cizinec účely jiných v minulosti vydaných pobytových oprávnění naplnil) představuje závažnou překážku, která vede k zamítnutí nové žádosti o povolení

dlouhodobého pobytu, neboť – jak soud uvedl shora – je povinností cizince, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, aby každé takovéto povolení ke stanovenému účelu náležitě využíval.

25. Soud je s ohledem na výše uvedené názoru, že správní orgány při výkladu neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ nepochybily, když dospěly k závěru, že účel předchozího dlouhodobého pobytu žalobkyně nebyl převážně naplněn, neboť z celkového období 1 roku, po které žalobkyně na území pobývala na základě zaměstnanecké karty, vykonávala zaměstnání pouze po dobu dvou měsíců. Je zjevné, že žalobkyně na svoji povinnost plynoucí z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela rezignovala, když žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podala pár dní před vypršením platnosti jejího pobytového oprávnění (zaměstnanecké karty), ačkoliv tou dobou již účel dlouhodobého pobytu dávno neplnila. Dle soudu je zjevné, že žalobkyně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu nepodala proto, že hodlala změnit účel pobytu (neboť tou dobou původní účel již dávno neplnila), ale právě s ohledem na to, že se platnost jejího pobytového oprávnění tou dobou již chýlila ke konci. Závěr žalované, že účel předchozího dlouhodobého pobytu nebyl převážně naplněn, pročez nastala překážka k zamítnutí žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, je tak plně odůvodněn. Dle soudu na tomto závěru nemůže nic změnit ani námitka, že se žalobkyně pro výkon podnikání rozhodla kvůli komplikované rodinné situaci, neboť tyto (jakkoliv nepříznivé) události nezbavovaly žalobkyni povinnosti novou žádost podat tehdy, jakmile se rozhodla přestat původní účel dlouhodobého pobytu plnit. Pokud byla žalobkyně schopna navzdory starostem, které kvůli své rodinné situaci v první polovině roku 2015 měla, obstarat pro sebe živnostenské oprávnění, pak jí nepochybně nemohlo objektivně nic bránit ani v tom, aby současně provedla také příslušné úkony nutné k podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
26. Žalobkyně dále pouze obecně namítá porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Takové tvrzení nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci,

o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. ledna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.

předsedkyně senátu